

กระทู้ถามที่ ๑๕๓/ร.

สภาผู้แทนราษฎร

๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๒

เรื่อง ปัญหาเด็กเร่ร่อนที่ประกอบอาชีพตามสถานที่ต่าง ๆ

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม ถามนายรัฐมนตรี ดังต่อไปนี้

เนื่องด้วยปัจจุบันมีเด็กเร่ร่อนอยู่เป็นจำนวนมากและมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้น ซึ่งเด็กเร่ร่อนเหล่านี้ประกอบอาชีพต่าง ๆ ทั้งถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย นอกจากนี้เด็กเร่ร่อนส่วนหนึ่งยังเป็นชาวต่างชาติ ซึ่งถูกนำเข้ามาโดยธุรกิจค้ามนุษย์ จึงขอเรียนถามว่า

๑. รัฐบาลมีแนวทางในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับเด็กเร่ร่อนอย่างไร ขอทราบรายละเอียด
  ๒. รัฐบาลมีนโยบายดูแลให้การศึกษาและส่งเสริมการประกอบอาชีพให้แก่เด็กเร่ร่อนที่เป็นรูปธรรมอย่างไร ขอทราบรายละเอียด
  ๓. รัฐบาลมีแนวทางให้ความช่วยเหลือเด็กเร่ร่อนอย่างเป็นระบบซึ่งประชาชนสามารถตรวจสอบได้ หรือไม่ อย่างไร ขอทราบรายละเอียด
- ขอให้ตอบในที่ประชุมสภา

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

วิชาญ มินชัยนันท์

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคเพื่อไทย

กรุงเทพมหานคร

คำตอบกระทู้ถามที่ ๑๕๗/ร.

ของ นายวิชาญ มินชัยนันท์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
เรื่อง ปัญหาเด็กเร่ร่อนที่ประกอบอาชีพตามสถานที่ต่าง ๆ

ข้าพเจ้า นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี ขอตอบกระทู้ถาม เรื่อง ปัญหาเด็กเร่ร่อนที่ประกอบอาชีพตามสถานที่ต่าง ๆ ของท่านสมาชิกผู้มิเกียรติ ดังนี้

คำตอบข้อที่ ๑

ขอเรียนว่า จากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้เกิดผลกระทบต่อโครงสร้างทางสังคม สถาบันครอบครัวเป็นสถาบันหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ทำให้เกิดปัญหาครอบครัวแตกแยก หรือแม้แต่การอพยพโยกย้ายถิ่นเพื่อประกอบอาชีพ ซึ่งส่งผลกระทบต่อเด็กโดยตรง เช่น เด็กถูกปล่อยปละละเลย ถูกทอดทิ้ง ถูกทารุณกรรม ต้องเร่ร่อนย้ายตามครอบครัว เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้อาจเป็นต้นเหตุให้เด็กตัดสินใจออกจากครอบครัว ไปเร่ร่อนตามท้องถนนและตกเป็นเด็กกลุ่มเสี่ยงต่อการถูกทำร้ายร่างกาย ดิดสารเสพติด การทำผิดกฎหมาย เข้าสู่การค้าประเวณี หรือถูกแสวงหาผลประโยชน์

รัฐบาลโดยกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้ตระหนักและเห็นความสำคัญของเด็กและเยาวชนในสังคม โดยเฉพาะปัญหาเด็กเร่ร่อน จึงได้ดำเนินงานเพื่อแก้ไขปัญหาของเด็กและเยาวชน ดังนี้

๑. ออกสำรวจเด็กเร่ร่อนร่วมกับองค์กรเครือข่าย เช่น กรุงเทพมหานคร มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก มูลนิธิส่งเสริมและพัฒนาบุคคล ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ และตำรวจรถไฟ เป็นต้น เพื่อศึกษา สังเกตพฤติกรรมของเด็กเร่ร่อน จัดทำประวัติ สืบเสาะสาเหตุของการออกมาเร่ร่อน ประเมินสภาพปัญหา ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับทักษะชีวิต ตลอดจนวางแผนให้ความช่วยเหลือตามความเหมาะสม

๒. ให้การคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กในสถานรองรับเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๖ จำนวน ๔ แห่ง คือ สถานแรกรับเด็กชายปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี สถานแรกรับหญิงบ้านธัญญพร จังหวัดปทุมธานี สถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กกระยอง และสถานคุ้มครองเด็กภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดขอนแก่น ซึ่งเด็กจะได้รับการดูแลด้านปัจจัยสี่ การฟื้นฟูปรับสภาพร่างกายและจิตใจ การศึกษา อาชีพ และกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาการ

๓. เสริมสร้างศักยภาพของเด็กเร่ร่อนให้มีทักษะชีวิต รู้จักวางแผนการดำเนินชีวิต ปรับเปลี่ยนวิธีการดำเนินชีวิต เสริมทักษะและพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ เพื่อให้เด็กสามารถกลับคืนสู่สังคมได้อย่างเด็กทั่วไป

๔. การทำงานร่วมกับครอบครัวของเด็กเร่ร่อน โดยให้คำปรึกษาแนะนำในการเลี้ยงดูเด็ก การช่วยเหลือเมื่อครอบครัวประสบภาวะวิกฤต ตลอดจนการจัดสมาชิกเครือข่ายเด็กเร่ร่อนและครอบครัว

๕. กำหนดยุทธศาสตร์เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานป้องกันไม่让孩子ออกมาเร่ร่อนได้แก่ ยุทธศาสตร์สร้างภูมิคุ้มกันให้กับเด็กและครอบครัว ยุทธศาสตร์ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ของเด็กและยุทธศาสตร์พัฒนาเครือข่ายการทำงานเพื่อเด็ก นอกจากนี้ได้ร่วมกับสถาบันการศึกษา ศาสนา และสถาบันทางสังคมอื่น ๆ ในการปลูกฝังค่านิยมและจิตสำนึกที่ดี และการเฟื่องฟูทางวัฒนธรรมที่มีผลกระทบต่อการเบี่ยงเบนพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน การเปิดพื้นที่สาธารณะที่ดีให้แก่เด็กและเยาวชน รวมทั้งสนับสนุนการผลิตสื่อสร้างสรรค์ สร้างกระแสเชิงบวกให้แก่สังคม

นอกจากนี้ในเรื่องของปัญหาแรงงานเด็กในประเทศไทยก็เป็นปัญหาสังคมที่ได้รับความสนใจจากสาธารณชนหลายหน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน และองค์กรพัฒนาเอกชนถือเอาแรงงานเด็กเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักในการทำงาน หากพิจารณาบทบาทของรัฐบาลในระดับนโยบายชาติแล้ว ปัญหาแรงงานเด็กได้รับการยอมรับและถูกบรรจุให้เป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน กล่าวได้ว่าการป้องกันและแก้ไขปัญหาแรงงานเด็กมีความสำคัญจนถูกกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของนโยบายการพัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่อง และแนวคิดเรื่องสิทธิเด็กว่าเป็นสิทธิสากลล้วนเป็นกระแสการสนับสนุนที่ทำให้ภาครัฐต้องให้ความสนใจต่อประเด็นแรงงานเด็กเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ และมีได้มองปัญหาแรงงานเด็กเฉพาะเด็กไทยเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงเด็กต่างด้าวด้วย ซึ่งรัฐบาลได้เร่งหามาตรการและแนวทางในการป้องกันและขจัดปัญหาแรงงานเด็กให้หมดสิ้นไป โดยระดมสรรพกำลังทั้งด้านความคิด ด้านการปฏิบัติ และจัดสรรทรัพยากรให้เหมาะสม โดยยึดหลักสิทธิเด็ก สิทธิมนุษยชนและมนุษยธรรม ส่งเสริมการมีส่วนร่วมขององค์กรในทุกภาคส่วนของสังคม รวมถึงการส่งเสริมกลไกทุกระดับเพื่อให้การดำเนินการมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล การออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การคุ้มครองเด็กหลายฉบับ เช่น พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่ให้การคุ้มครองแรงงานเด็กเป็นพิเศษแตกต่างจากการคุ้มครอง

แรงงานทั่วไป และกำหนดอายุขั้นต่ำในการใช้แรงงานเด็กทำงาน พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๖ ที่มุ่งคุ้มครองเด็ก โดยยึดประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ และไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรม พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่มีการบริหารจัดการ แรงงานต่างด้าว รวมถึงเด็กที่ติดตามพ่อแม่ ผู้ปกครองจากประเทศต้นทาง พระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่มีแนวทางการดำเนินงานในรูปแบบสหวิชาชีพ เป็นต้น

เนื่องจากปัญหาเด็กเร่ร่อนมีความเชื่อมโยงและเกี่ยวพันกับการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบที่เป็น กัยต่อเด็ก ประเทศไทยได้จัดทำนโยบายและแผนระดับชาติเพื่อจัดการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบ ที่เป็นภัยต่อเด็ก โดยมียุทธศาสตร์การดำเนินงาน ๕ ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย

๑) ยุทธศาสตร์การป้องกันการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบที่เป็นภัยต่อเด็ก มีเป้าประสงค์มิให้ เด็กเข้าสู่การทำงานในรูปแบบที่เป็นภัยต่อเด็ก มาตรการในการดำเนินงาน ได้แก่ รมรงค์และสร้างความ ตระหนักรู้ เสริมสร้างความมั่นคงของครอบครัว ส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็กทุกคนได้รับโอกาส ทางการศึกษา ส่งเสริมการจัดระบบเฝ้าระวังในชุมชน ป้องกันเด็กที่กำลังทำงานไม่ให้เข้าสู่การทำงาน ในรูปแบบที่เป็นภัยต่อเด็ก ป้องกันการแสวงประโยชน์อันมิชอบจากเด็กกลุ่มเสี่ยง เป็นต้น

๒) ยุทธศาสตร์การช่วยเหลือและคุ้มครองแรงงานเด็กจากการทำงานในรูปแบบที่เป็นภัยต่อเด็ก มีเป้าประสงค์เพื่อสร้างระบบการรับรู้ตำแหน่งหรือสถานที่ที่มีเด็กทำงานในรูปแบบที่เป็นภัยต่อเด็ก สร้างหลักประกันในการคุ้มครองแรงงานเด็กจากการทำงานรูปแบบที่เป็นภัยต่อเด็ก พื้นฟูพัฒนาการ ของเด็ก ที่ถูกนำออกมาจากสภาพการทำงานในรูปแบบที่เป็นภัยต่อเด็ก ให้มีความพร้อม ที่จะกลับเข้าสู่สังคมตามปกติ และส่งเด็กกลับคืนครอบครัวและสังคม มาตรการในการดำเนินงาน ได้แก่ สร้างและพัฒนาเครื่องมือและระบบในการคุ้มครองเด็กจากการทำงานในรูปแบบที่เป็นภัยต่อเด็ก ให้การช่วยเหลือ พื้นฟูเด็กที่ถูกนำออกมาจากสภาพการทำงานในรูปแบบที่เป็นภัยต่อเด็ก ส่งกลับ และคืนสู่สังคม รวมทั้งส่งเสริมพัฒนาคุณภาพการดูแลและการให้บริการคุ้มครองเด็กที่ถูกนำออกมาจาก สภาพการทำงานที่เป็นภัยต่อเด็ก เป็นต้น

๓) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างมีประสิทธิภาพ มีเป้าประสงค์เพื่อพัฒนากฎหมายและบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพ และส่งเสริมให้บุคลากร ที่เกี่ยวข้องและประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเด็ก มาตรการในการดำเนินงาน ได้แก่ ศึกษาวิเคราะห์ และทบทวนกฎหมาย กฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปปรับปรุงบังคับใช้ กฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด รวมทั้งศึกษา วิเคราะห์ วิจัย สภาพการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบ ที่เป็นภัยต่อเด็ก เพื่อนำมาพัฒนาและปรับปรุงกฎหมาย เป็นต้น

๔) ยุทธศาสตร์การพัฒนาคำความรู้และสร้างเสริมศักยภาพของบุคลากร มีเป้าประสงค์เพื่อพัฒนาคำความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบที่เป็นภัยต่อเด็ก และพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้อง มาตรการในการดำเนินงาน ได้แก่ จัดให้มีการศึกษาวิจัยด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวบรวมบทเรียนการดำเนินงานในการแก้ไขปัญหา เผยแพร่และขยายผลงานแก่สาธารณชน จัดทำสื่อการเรียน การสอน การฝึกอบรม คู่มือการปฏิบัติงานในรูปแบบสหวิชาชีพ หรือเฉพาะทาง และส่งเสริมการให้ความรู้และทักษะแก่บุคลากร ที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น

๕) ยุทธศาสตร์พัฒนากลไกและระบบบริหารจัดการ มีเป้าประสงค์เพื่อสร้างและพัฒนาศักยภาพของกลไกและระบบบริหารจัดการในการดำเนินงาน เพื่อจัดการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบที่เป็นภัยต่อเด็ก ให้เกิดประสิทธิภาพ มาตรการในการดำเนินงาน ได้แก่ มีกลไกระดับชาติ กลไกส่วนกลาง และระดับจังหวัด จัดตั้งระบบรับแจ้งเหตุฉุกเฉิน การบริหารจัดการ การจัดทำแผนการปฏิบัติงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จัดให้มีทรัพยากรในการดำเนินงานตามแผนระดับชาติ ฯ ให้มีประสิทธิภาพตามความเหมาะสม รวมถึงพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศและองค์กรระหว่างประเทศ เป็นต้น

คำตอบข้อที่ ๒

ขอเรียนว่า รัฐบาลมีนโยบายดูแลให้การศึกษาและส่งเสริมการประกอบอาชีพให้แก่เด็กเร่ร่อนอย่างเป็นรูปธรรม ดังนี้

๑. ด้านการจัดการศึกษา รัฐบาลโดยกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงมหาดไทย และส่วนราชการอื่น ได้ร่วมกันจัดการศึกษาให้กับเด็กด้อยโอกาสและเด็กเร่ร่อน โดยกระทรวงศึกษาธิการเป็นเจ้าภาพหลักในการจัดการศึกษาในรูปแบบของการศึกษาสงเคราะห์ ตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ และโรงเรียนสมเด็จพระปิยมหาราช รวม ๔๕ แห่งทั่วประเทศ ทั้งนี้ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โดยกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ และภาคีเครือข่ายทุกภาคส่วน เช่น กรุงเทพมหานคร มูลนิธิเด็ก กองกำกับการตำรวจรถไฟ เป็นต้น ทำการสำรวจสร้างความสัมพันธ์กับเด็ก สืบเสาะหาครอบครัว และนำเด็กเข้ารับบริการของรัฐ ด้านการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบ

๒. ด้านการประกอบอาชีพ รัฐบาลโดยกระทรวงแรงงาน กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงศึกษาธิการ และองค์กรภาคเอกชน ร่วมกันจัดอาชีพให้แก่เด็กเร่ร่อน โดยมีกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เป็นเจ้าภาพหลัก ร่วมดำเนินการกับสถานศึกษาสงเคราะห์ทั่วประเทศ จัดฝึกอาชีพด้านต่าง ๆ ให้แก่เด็กเร่ร่อน เพื่อให้เกิดทักษะและสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ

นอกจากนี้ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โดยกรมพัฒนาสังคม และสวัสดิการ ได้มีนโยบายในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็กเร่ร่อน เพื่อสร้างโอกาสและทางเลือก ในการดำเนินชีวิต โดยจัดบริการสวัสดิการสังคมแก่เด็กเร่ร่อนในรูปแบบการดูแลในสถานแรกรับ และสถานคุ้มครองสวัสดิภาพ เพื่อให้การช่วยเหลือทั้งในด้านปัจจัยสี่ การศึกษาสายสามัญควบคู่ไปกับ บริการฝึกอาชีพ การส่งเสริมสุขภาพอนามัย กิจกรรมนันทนาการ และประสานการจัดหางาน ให้ตามความสนใจ เพื่อให้สามารถกลับคืนสู่สังคม มีอาชีพ มีรายได้ และสามารถพึ่งพาตนเองได้

นอกจากนี้ รัฐบาลโดยกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน ได้ให้ความสำคัญกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ ซึ่งกลุ่มเป้าหมายหนึ่ง คือ แรงงานและ เด็กไทยที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านแรงงานทั้งในและนอกราชอาณาจักร โดยได้ร่วมมือ กับกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและ ภาคเอกชน จัดทำแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกัน ปราบปราม ช่วยเหลือคุ้มครองผู้เสียหายจากการ ค้ามนุษย์ด้านแรงงาน ทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่ของกระทรวงแรงงานมีแนวทางปฏิบัติที่เป็นระบบ ชัดเจนในการประสานและร่วมมือกับหน่วยงานอื่น ส่งผลให้การแก้ไขปัญหาค้ามนุษย์ประสบ ความสำเร็จยิ่งขึ้น อีกทั้งรัฐบาลได้มีนโยบายในการส่งเสริมการมีงานทำให้แก่ประชาชนวัยทำงาน ผู้ที่ยังว่างงาน ผู้ที่ต้องการเปลี่ยนงาน ผู้ที่จบการศึกษาใหม่ ตลอดจนประชาชนกลุ่มพิเศษ เช่น คนพิการ นักเรียน นักศึกษา ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ยาวชนในสถานพินิจ ผู้ต้องขัง ทหารกองประจำการ ที่จะปลดเป็นทหารกองหนุน เป็นต้น ได้มีงานทำตรงความรู้ ความสามารถ และศักยภาพของตนเอง รวมทั้งได้รับรายได้ที่เหมาะสม ตลอดจนส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระให้แก่ผู้ที่ต้องการรายได้เสริม โดยได้ดำเนินโครงการต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือประชาชนให้มีงานทำ อาทิ การให้บริการจัดหางาน ณ สำนักงานจัดหางานกรุงเทพมหานครพื้นที่ ๑ - ๑๐ และสำนักงานจัดหางานทั่วประเทศ เพื่อเป็นการ ให้บริการประชาชนที่ประสงค์จะทำงานหรือต้องการเปลี่ยนงาน และเป็นการให้บริการนายจ้าง/สถาน ประกอบการที่ต้องการคนงานให้ได้คนงานตามความต้องการ โดยผู้ใช้บริการไม่เสียค่าใช้จ่าย และค่าบริการแต่อย่างใด นอกจากนี้ยังมีรูปแบบการให้บริการจัดหางาน เพื่อสนองตอบต่อความต้องการ ของลูกค้าหรือผู้มาใช้บริการให้มากที่สุด โดยนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยมาใช้ในการ ให้บริการ มีการเชื่อมโยงเครือข่ายข้อมูลผู้สมัครงาน นายจ้าง/สถานประกอบการ และตำแหน่งงานว่าง ไว้ด้วยกัน ทำให้หน่วยงานบริการของรัฐ (กรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงาน) สามารถเรียกใช้ ข้อมูลได้ทั่วถึงกันหมดทั่วประเทศ ดังนั้น ไม่ว่าผู้สมัครงานจะอยู่จังหวัดใดก็สามารถสมัครงาน และรับทราบข้อมูลตำแหน่งงานว่างของทุกจังหวัดได้

คำตอบข้อที่ ๓

ขอเรียนว่า รัฐบาลโดยกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีแนวทางการให้ความช่วยเหลือเด็กเร่ร่อนอย่างเป็นระบบ โดยดำเนินงานร่วมกับภาคีเครือข่ายในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็กเร่ร่อนในด้านต่าง ๆ ดังนี้

๑. ด้านอาชีพ ส่งเสริมการประกอบอาชีพและจัดหางานที่เหมาะสมตามความถนัดและความสนใจ โดยประสานความร่วมมือกับกระทรวงแรงงาน สถานประกอบการ และกรุงเทพมหานคร

๒. ด้านการศึกษา จัดบริการทางการศึกษาทั้งภาคปกติ และการศึกษาสงเคราะห์ โดยประสานความร่วมมือกับกระทรวงศึกษาธิการ นอกจากนี้ยังมีองค์กรภาคีในการทำงาน คือ ครูข้างถนน และกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งจัดบริการกลุ่มสอนเสริมให้เด็กอย่างต่อเนื่องจนจบการศึกษา

๓. ด้านสุขอนามัย มีภารกิจเครือข่าย ได้แก่ สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร

๔. ด้านที่อยู่อาศัย จัดบริการที่พักในสถานสงเคราะห์ของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ศูนย์สร้างโอกาสของกรุงเทพมหานคร และบ้านพักของมูลนิธิต่าง ๆ เช่น มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก มูลนิธิส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพบุคคล

๕. ด้านนันทนาการ จัดกิจกรรมพัฒนาทักษะชีวิต พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ในค่ายพักแรม (Day Camp) ร่วมกับภาคีเครือข่าย เช่น กองกำกับการตำรวจรถไฟ กรุงเทพมหานคร กระทรวงศึกษาธิการ

๖. ด้านการคุ้มครองทางกฎหมาย ดำเนินการตามแนวทางพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้ปกครองพึงดูแลเอาใจใส่และคุ้มครองให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เด็กเพื่อป้องกันไม่ให้เด็กออกมาเร่ร่อน นอกจากนี้ ภาคีเครือข่ายจะให้ความช่วยเหลือเด็กเร่ร่อนตามมาตรา ๓๓ โดยจัดหาครอบครัวอุปการะ ส่งเข้ารับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์ สถานแรกรับ สถานคุ้มครองสวัสดิภาพ หรือสถานพัฒนาและฟื้นฟู หรือนำเด็กกลับคืนสู่ครอบครัว พร้อมทั้งให้คำแนะนำในการเลี้ยงดูเด็กอย่างเหมาะสมต่อไป

๗. ด้านการจัดบริการสังคม โดยภาคีเครือข่ายจะให้การช่วยเหลือเด็กเร่ร่อนให้เข้าถึงบริการของรัฐ เช่น การจัดทำบัตรประจำตัวประชาชน หมายเลข ๑๓ หลัก สำหรับเด็กที่ไม่ปรากฏสัญชาติ เพื่อใช้เป็นหลักฐานทางราชการเข้าถึงโอกาสต่าง ๆ เช่น การศึกษา การรักษาพยาบาล เป็นต้น

นอกจากนี้ ยังมีองค์กรในระดับต่าง ๆ ซึ่งทำหน้าที่ช่วยเหลือเด็กเร่ร่อน ซึ่งประชาชนสามารถตรวจสอบการทำงานได้ ดังนี้

๑) คณะกรรมการระดับชาติ ซึ่งแต่งตั้งขึ้นตามบทบัญญัติของกฎหมาย เช่น คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานที่ปรึกษา คณะกรรมการระดับชาติเพื่อจัดการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบที่เลวร้าย มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานเป็นประธานกรรมการ และคณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติ มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นประธานกรรมการ เป็นต้น โดยคณะกรรมการระดับชาติแต่ละคณะมีผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ เช่น ครู นักจิตวิทยา แพทย์ นักกฎหมาย ซึ่งได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการร่วมกับผู้แทนของหน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชน

๒) หน่วยงานระดับกระทรวงให้การดูแลเด็ก เช่น กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงแรงงาน กระทรวงยุติธรรม กระทรวงมหาดไทย กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และกระทรวงสาธารณสุข เป็นต้น

๓) ภาวคิตที่เกี่ยวข้งกับการคุ้มครองช่วยเหลือเด็ก ได้แก่

(๑) หน่วยงานภาครัฐ เช่น สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ สำนักงานศาลยุติธรรม สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงคมนาคม ฯลฯ

(๒) สภาผู้แทนราษฎร

(๓) วุฒิสภา

(๔) หน่วยงานส่วนท้องถิ่น เช่น กรุงเทพมหานคร องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น สภากรุงเทพมหานคร สภาเขตกรุงเทพมหานคร ฯลฯ

(๕) องค์กรภาคเอกชน เช่น สภานายความ สมาคมการท่องเที่ยว ฯลฯ

(๖) องค์กรระหว่างประเทศประจำประเทศไทย เช่น องค์การแรงงานระหว่างประเทศ องค์การระหว่างประเทศเพื่อการโยกย้ายถิ่นฐาน สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ คณะกรรมาธิการเศรษฐกิจและสังคมสำหรับเอเชียและแปซิฟิก ฯลฯ